

Napitak za sreću

Jednoga kišnog poslijepodneva mojoj sestri i meni bilo je dosadno pa smo počele „spajati“ sve na što smo naišle u kući. Stvari kao što su...ma neću vam reći, to će biti samo jedna ljepljiva sestrina i moja tajna. Otkrit ću vam samo nekoliko sastojaka kao što su kečap, otopljena čokolada i vegeta - tri sastojka koja nikako ne idu jedan s drugim.

Odlučile smo se za njih jer takvu smjesu nismo nikada vidjele, a kamoli okusile, a zatim smo ih promiješale. U tom trenutku dogodilo se nešto čudesno, ta je ljigava smjesa počela svjetlucati; iz nje su izlazila mala usta koja se nikako nisu mogla prestati smijati. Jedna su usta sjela na moje uho, nešto mi šapnula, zatim odlepršala na sestri uho i napravila to isto. Okrenule smo se jedna prema drugoj, pogledale se i počele smijati, ne znam kako, ali nismo mogle prestati. Kroz smijeh taj smo napitak nazvale NAPITAK ZA SREĆU (I PUNO, PUNO SMIJEHA). Odlučile smo ih napraviti još i ponuditi ih nekim „ozbiljnim facama“ iz sestrina razreda. To smo i učinile. Najbolji dio svega bio je taj da se jedan ozbiljni dečko nije mogao prestati smijati i kroz „suze smijalice“ govorio je svojim ozbiljnim prijateljima da i oni probaju jer da takvo što nije u životu doživio. Morali su pristati jer kada im to kaže jedno vrlo ozbiljno dijete koje se nikada u životu nije smijalo, morali su pristati.

Tako smo se smijale još danima, a imale smo i posljedice od toga čudesnoga napitka. Jedna od njih bila je da su nam svakoga dana na pamet padali suludi vicevi. Nismo se mogle prestati smijati kad bi nam netko ispričao vic. Nismo se pravile važne već jednostavno nismo mogle izdržati zbog onoga ludog napitka u nama koji nikako nije prestajao djelovati i nasmijavati nas.